

Discurs commemoratiu dels quaranta anys de la constitució del Consell Insular de Menorca¹

Salutació inicial a les autoritats

Amb motiu dels quaranta anys de la constitució del Consell Insular de Menorca, la societat menorquina ha organitzat diversos actes commemoratius i el diari "Menorca" ha convidat moltes persones perquè exposessin el que pensaven respecte d'aquesta institució. Gairebé tots els articles que s'hi ha publicat han fet de la trajectòria del Consell una lectura positiva més enllà dels criteris que els seus autors poguessin tenir respecte de les persones que han tingut la responsabilitat de gestionar-lo, i han coincidit en afirmar que aquesta era una institució necessària per a la bona administració politicoadministrativa de la nostra illa. Només en un article, dels que he pogut llegir, el seu autor, no sé si per mala fe o per ignorància -jo crec que per les dues coses alhora- afirmava amb rotunditat que aquesta era una institució absolutament prescindible, i em va causar una gran pena llegir aquells mots, per a mi injustificables, que negaven el que és una realitat vigent i palpable i oblidava la lluita que els menorquins hem fet a favor d'aquesta institució des de 1912, quan el diputat Frederic Llansó va presentar a les Corts un projecte que pretenia instaurar a les Balears un règim de *Cabildos Insulares* com el que s'establia a les Illes Canàries en substitució de la Diputació Provincial, petició que fou reiterada fins i tot en ple franquisme, pel Consell Econòmic Social, l'any 1968; i oblidant també la unanimitat que mostraren les forces polítiques menorquines que van acudir a les primeres eleccions democràtiques de 1977 duent al seu programa la defensa d'un futur Estatut d'Autonomia que reconegués la personalitat política i administrativa de cadascuna de

¹ Discurs que havia de ser llegit per Josep M. Quintana a l'acte institucional del Consell Insular de Menorca el 13 de maig en commemoració del quarantè aniversari d'aquesta institució. L'acte no es va celebrar.

les illes, a pesar que aleshores no sabíem exactament com havia de ser aquesta autonomia, ni com havia de configurar-se, ni com s'havia d'incardinar en el marc d'una regió autònoma encara non-nata, la qual presumíem que hauria d'abraçar el conjunt de les Illes Balears.

Els demòcrates menorquins de 1977 teníem moltes diferències entre noltros, però tots reclamàvem una règim autonòmic que permetés a Menorca -i, naturalment, a cadascuna de les Illes Balears- gaudir finalment d'una personalitat pròpia que cap de les lleis aleshores vigents li reconeixia, i d'una institució -el Consell- al qual l'Estatut -i les lleis que el desenvolupessin- encomanés el govern de l'illa, concretant així aquella demanda que, en nom de tota l'Assemblea Autonòmica de Menorca i com a secretari d'aquesta, vaig tenir l'honor de fer, el 22 d'octubre de 1977, al Ministre adjunt per a es Regions, Manuel Clavero Arévalo, quan, sota la mirada atenta dels representants de totes les forces polítiques menorquines, i en presència del senador Guillem d'Olives Pons i de Mateu Seguí Mercadal -dos prohoms que és de justícia avui recordar aquí- vaig pronunciar aquestes paraules: *“Menorca, señor ministro, tiene derecho a la personalidad y el Gobierno puede y debe hacer que ésta le sea reconocida”*. I aquesta petició no era sinó un lament contra el sistema polític de la Diputació Provincial, una institució uniforme per a totes les províncies espanyoles, constituïda d'esquena a la realitat insular i, sobretot, als interessos de Menorca i Eivissa, illes cadascuna de les quals hi envia dos dels vint representants que la formaven, i quedaven pràcticament desamparades per mor d'un sistema administratiu que només reconeixia la província, i negava personalitat política a l'illa ja que no la considerava com a ens de l'Administració local. I com a mostra, les paraules del primer president del Consell, Francesc Tutzó Bennassar, a l'acte celebrat fa unes setmanes a l'Ateneu de Maó, el qual afirmà que, en constituir-se de bell nou el Consell de Menorca, després de 145 anys d'existència de la Diputació Provincial, l'únic que aquesta havia invertit a la nostra illa eren 30 quilòmetres de carreteres secundàries i el projecte d'un geriàtric amb prou feines començat.

A pesar de la il·lusió que tots experimentàvem, l'any 1977 desconexíem l'abast que podria assolir en el futur sistema constitucional la paraula autonomia, un concepte que tanmateix defensàvem amb passió i sobre el qual planava una rara unanimitat, potser a conseqüència d'una intuïció espontània i natural que feia patent que la vertadera llibertat democràtica no s'arribaria a aconseguir si no es transformaven alhora les estructures centralistes del vell estat. I aquella estranya i encomiable unitat d'interessos i de sentiments és la que ens va conduir, el 10 de juliol de 1977, a la celebració del Pacte d'El Toro, el qual, a manca d'altres virtuts, va tenir potser la més gran de totes: allí es va dissenyar -amb les simplificacions que vulguem- una concepció clara i precisa de l'autonomia. De fet, Menorca aconseguí aquell estiu de 1977 el que no havia aconseguit en gairebé dos segles: que totes les seves forces polítiques es comprometessin en un esforç col·lectiu per construir la democràcia, per consolidar la llibertat i garantir l'autonomia. Mai no s'havia plantejat amb tanta fermesa el desig comú d'obtenir unes institucions polítiques que fossin reflex de la nostra realitat. Mai fins aleshores havia estat possible plantejar el desig d'autonomia per un tan ample espectre de persones i de col·lectius.

Diguem, però, que, curiosament, els Consells Insulars, que serien els destinataris del poder autonòmic en cadascuna de les illes, no van néixer de l'Estatut, ni tampoc de la Constitució de 1978, encara que aquesta estava ja en l'horitzó immediat del legislador democràtic i fou, finalment, la que va donar-los consistència i aixopluc.

De fet, amb la promulgació de la Constitució espanyola, l'organització territorial de l'Estat prenia un camí desconegut fins aleshores. I això perquè, enllà del que afirmava l'article 137, d'acord amb el qual l'Estat s'organitzava territorialment en municipis, en províncies i en les Comunitats Autònomes que poguessin constituir-se, la Constitució, per primera vegada a la història d'Espanya, consagrava l'illa com a ens de l'Administració local. "En els arxipèlags -deia l'article 141.4-, les illes tindran, a més, administració pròpia en forma de cabildos o consells".

Aquests Consells, doncs, a la vista del que s'estava regulant a la Constitució, foren creats per la Llei d'eleccions locals de 17 de juliol de 1978, la qual, a l'article 39, establí que *"El régimen local del archipiélago balear se organizará de conformidad con las siguientes reglas: Primera: Existirán tres Consejos Insulares, uno en Mallorca, otro en Menorca y otro en Ibiza-Formentera."* Tot seguit, l'article 40 de la mateixa llei, atorgava a cadascun dels consells les competències que fins aleshores havien correspost a la Diputació Provincial. Fou, doncs, emparant-se en aquesta normativa, que els Consells Insulars es van constituir després de les eleccions municipals de 1979, ara fa 40 anys.

Els consells insulars naixien, per tant, com a entitats locals, vessant aquest que també els va reconèixer l'Estatut de 1983, el qual, però, en establir -art. 39- que podrien assumir altres competències a més de les d'administració local, obria el pas a una doble naturalesa de la institució. I això perquè -i aquest sempre va ser el meu principal argument en defensa de la doble naturalesa (local i autonòmica) dels consells, jo entenia que, si l'Estatut els hagués conceptuat exclusivament com a administracions locals, no hauria parlat específicament dels consells insulars, i menys encara els hauria dedicat un capítol concret (el capítol IV del títol III), com no parlava, posem per cas, dels ajuntaments.

Tot i així, les pressions fetes per la UCD i el PSOE contràries a conceptuar els consells com a vertaders "poders de la CAIB" va fer que l'art. 18.1 de l'Estatut de 1983 esmentés com a institucions pròpiament autonòmiques només el parlament, el govern i el president de la comunitat autònoma, tot afegint a l'art. 18.2 que corresponia als respectius consells insulars el govern i l'administració de les illes de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera i el de les illes que els són adjacents.

Aquest text relegava, doncs, a un segon pla els consells respecte de les altres tres institucions, però no ens resolí la qüestió bàsica a la qual ens enfrontàvem, perquè... ¿quina era la naturalesa específica dels consells com a institucions de la Comunitat autònoma?

Els qui no vam quedar satisfets amb la configuració que feia l'art. 18 de les institucions autonòmiques, ens vam aferrar al text de l'art. 39 de l'Estatut, que recollia un seguit de matèries que els Consells podien rebre a més de les corresponents a l'administració local, i tenint en compte que la Comunitat autònoma tenia competència exclusiva sobre l'Organització, règim i funcionament de les seves institucions d'autogovern en el marc de l'Estatut present" (art. 10.1 EAIB), ens vam demanar si aquesta competència exclusiva podia abastar una regulació que afectés substancialment els mecanismes de funcionament dels consells insulars pel que fa a l'exercici de les competències transferides o delegades. Dit més clarament: ¿podia el Parlament Balear, fonamentant-se en aquesta competència, modificar el règim jurídic dels consells insulars o introduir nous òrgans en la seva estructura per quan aquests actuessin, no com a administracions locals, sinó com a institucions autonòmiques?

Per respondre aquesta pregunta van sorgir dues posicions enfrontades: la majoritària, dels qui, basant-se en l'article 149.1.18 CE, que reserva a l'Estat les bases de l'organització de les administracions públiques, i en algunes sentències del TC, concloïen que als consells insulars se'ls havia d'aplicar exclusivament les normes que regulaven l'organització i el funcionament de les diputacions, amb independència de les competències, locals o autonòmiques, que rebessin i actuessin; i la dels qui, de manera molt minoritària, crèiem que, si aquesta tesi acabava fructificant, els consells mai no respondrien a les expectatives que la seva constitució va crear entre els partidaris d'una descentralització administrativa dins la comunitat autònoma, perquè era impensable que pogués esdevenir operatiu el traspàs de competències executives que radicaven en la seu del Govern de les Illes Balears -un òrgan, com tots els executius, de caràcter burocràtic que no reproduïx l'estructura representativa del parlament sinó la majoria que governa- a un consell insular amb una estructura de govern que respon als esquemes de l'Administració Local, en definitiva, als esquemes d'un ajuntament.

Per contradir aquella afirmació que hauria limitat clarament la funció dels consells, els partidaris de la tesi descentralitzadora vam fer grans

esforços doctrinals, basant-nos sobretot en la porta que havia obert la Llei 5/89, de 13 d'abril, de Consells insulars -primera passa, encara que del tot insuficient, per garantir l'autonomia dels consells- i també en aquelles famoses sentències del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears que van avalar la composició monocolor de la Comissió Insular d'Urbanisme de Mallorca i Eivissa-Formentera que s'havia creat amb una composició contrària a les normes que regulen l'Administració local.

Tanmateix he de confessar que, a pesar de l'esforç doctrinal que férem els pocs partidaris de concebre els consells com a institucions autonòmiques, sempre vaig saber que aquest era el punt més dèbil de l'estructura legislativa que els regulava, atès que, ens agradés o no, la *vis atractiva* de les normes locals i la indubtable extracció local dels consells, podia acabar malmetent tota la nostra filosofia.

De fet, hem estat més de vint anys passejant aquest dubte i suportant el temor de no poder sobreposar-nos mai a una legislació que encotillava els consells i els impossibilitava de desenvolupar-se, però el temor s'esvaï quan el "Pacte de Progrés" sorgit de les eleccions de 1999, va elevar al parlament un projecte de llei, que finalment va traduir-se en la Llei 8/2000, de 27 d'octubre, de consells insulars, la qual provocava un salt quantitatiu pel que fa a la configuració politicoadministrativa d'aquests en adjudicar-los de forma expressa el govern, l'administració i la representació de l'illa corresponent, i en integrar-los com a elements bàsics de l'esquema institucional de la Comunitat autònoma.

En efecte, la Llei 8/2000, configurà un nou model d'estructura organitzativa per a aquestes peculiars institucions a partir de dues idees centrals: 1) Que, definitivament, els consells tenen una doble naturalesa (són institucions autonòmiques i alhora ens locals); 2) Que la Comunitat autònoma tenia potestat d'autoorganització de les seves pròpies institucions, l'estructura de les quals calia retocar perquè l'organització administrativa local era clarament insuficient per gestionar de manera adequada el gruix de competències transferides (especialment en el cas de les illes menors), en què la majoria governant podia estar formada tan

sols per set membres electes (els del partit o de la coalició que hagués assolit la majoria).

Sigui, doncs, amb la deficient estructura prevista a l'estatut de 1983, sigui en la molt més eficaç de l'actual Estatut de 2007, a què em referiré tot seguit, el Consell Insular de Menorca començà a treballar. De manera que, des de la transferència d'Urbanisme i Habitabilitat efectuada per la Llei 9/1990, de 27 de juny, fins a les dues últimes transferències rebudes en virtut dels Decrets 46 i 47/2018, de 21 de desembre, en matèria de polítiques de gènere i dona i de polítiques LGTBI, la institució s'ha anat revestint d'importants competències executives sobre matèries clau per al desenvolupament del país, com l'urbanisme, la cultura, el patrimoni històric, les activitats classificades, els transports per carretera, l'agricultura, la ramaderia, pesca i artesania, els serveis socials i, sobretot, l'ordenació del territori, que va culminar amb l'aprovació del Pla Territorial Insular -el controvertit i discutit (però indispensable) PTI- que, amb més llums que ombres, cercà d'establir un model de desenvolupament sostenible en el territori insular. Instrument, aquest, que era del tot necessari renovar si es pretén consolidar polítiques adequades per mantenir vigent el mateix objectiu. De fet, pel que ha manifestat darrerament el govern actual del Consell, el nou PTI preveu un mapa de zones prioritàries per a la regulació i facilitació de la implantació d'energies renovables en sòl rústic, preveu en matèria d'habitatge que en les zones urbanitzables no desenvolupades es garanteixi una reserva del 50% de l'ús residencial a habitatge protegit, una nova de zonificació per al lloguer turístic i una regulació de l'habitatge per a ús residencial en el sòl rústic.

Al llarg d'aquests quaranta anys, el Consell ha actuat també sobre altres matèries transferides o delegades, com carreteres i camins, joventut i lleure, caça i recursos cinegètics, i també en matèria de promoció turística; competències que, per primera vegada a la nostra història, el Consell va poder exercitar com a vertader govern de Menorca, d'acord amb l'Estatut i la Llei de Consells Insulars vigent, en el ben entès que, des de 2007, les ha pogut desplegar amb molta més eficàcia, perquè

avui el Consell és, com explicaré tot seguit, la institució de govern de la nostra illa i exerceix, per tant, el govern, l'administració i la representació d'aquesta, gaudint de plena autonomia en la gestió dels seus interessos" (art. 61).

Per poc que repassem la trajectòria de la nostra institució, val a dir que, fins i tot sota el deficient règim legal que establí l'Estatut de 1983, el Consell de Menorca ha dut a terme una tasca encomiable en molts aspectes. És evident, senyores i senyors, que jo no puc en aquest espai de temps evocar tota la tasca que ha desplegat d'ençà que va constituir-se a la sala de plens de l'Ajuntament de Maó aquell 19 d'abril de 1979, però sí que voldria destacar varies coses: En primer lloc, la transformació del seu pressupost, com a conseqüència d'aquest augment considerable de funcions i de competències. D'aquells exigu 157 milions de pessetes (menys, per tant, d'un milió d'euros) de fa quaranta anys, hem passat als gairebé 98 milions d'euros, que són els previstos per al pressupost en curs, dels quals, més de 22 milions es dedicaran a inversions i més de 10 a transferències de capital.

Un segon aspecte, potser poc vistós, però que jo consider rellevant, és el de la cooperació institucional que ha dut a terme tots aquests anys i, sobretot, arran de la creació, el gener de 2002, del Servei de Cooperació i Assistència Municipal. Així mateix ha promocionat Consorcis amb els Ajuntaments, alguns de tanta importància com el de Residus Urbans i Energia, el de Protecció de la Legalitat Urbanística al Sòl Rústic, o bé el Sociosanitari, i endegat plans insulars de cooperació, gestió del litoral i neteja de platges, servei d'assessorament lingüístic, xarxa de biblioteques, etc. etc.

També ha creat organismes autònoms de caràcter administratiu, com l'Institut Menorquí d'Estudis, que tant està fent per la cultura, i el Consell Econòmic i Social de Menorca, entès com una eina de planificació, coordinació, debat i gestió que ajudi en el disseny del full de ruta econòmic, ambiental i social de l'illa, i ha constituït empreses públiques com l'Institut de la Joventut de Menorca. I mereix una especial menció la Sindicatura de Greuges, creada el 2015, com una fórmula de

participació ciutadana, amb la missió de recollir les queixes dels menorquins i, per tant, de vetllar ben bon funcionament del Consell en la seva relació amb tots els habitats de l'illa.

No ens oblidem tampoc de les entitats que es troben adscrites al Consell d'acord amb el Sistema Europeu de Comptes, com la Fundació Foment del Turisme de Menorca, la Fundació per a Persones amb Discapacitat, la Fundació Menorquina de l'òpera, el Servei d'Informàtica Local o el Fons Menorquí de Cooperació. Alhora, el Consell forma part com a ens associat, d'entitats pròpies de la societat civil, i d'altres públiques com la Federació Espanyola de Municipis i Províncies o la Federació d'Entitats Locals de les Illes Balears.

Un tercer aspecte que no podem tampoc silenciar avui és el reconeixement de l'illa de Menorca com a Reserva de la Biosfera, procés que s'inicia l'any 1993 amb l'acord del Comitè Internacional del Programa "Man and Biosphere" de la UNESCO, que culminà amb el lliurament del diploma oficial pel maig de 1994 i que, el 2008, es concretà amb la creació de l'Agència Menorca Reserva de Biosfera, organització amb personalitat jurídica pròpia adscrita al Departament d'Economia, Medi Ambient i Caça, que centra les seves activitats desenvolupant els objectius de la declaració de Menorca com a Reserva de Biosfera pel Programa MaB de la UNESCO amb un projecte realment ambiciós, al qual el Consell ha dedicat per a aquest any un pressupost superior als 9 milions d'euros.

Arribats aquí no puc deixar de referir-me a les grans novetats que, com a institució, afecten al Consell de Menorca per mor de l'Estatut vigent, aprovat per la Llei 1/2007, de 28 de febrer. Aquesta llei orgànica de l'Estat ha implicat canvis substancials desplegant els que va introduir la Llei 8/2000, de 27 d'octubre, de consells insulars, perquè el nou Estatut insereix els consells en l'organització institucional autonòmica (art. 39), ubicant-los en el capítol IV del títol IV "De les institucions de la Comunitat autònoma de les Illes Balears"), atribuint-los directament competències pròpies (art. 70), executives o de gestió, incloent-hi també la potestat reglamentària sobre aquestes competències (art. 72). A més, possibilita que el Parlament els transfereixi facultats executives o de gestió en altres competències que podem denominar transferibles o delegades (art. 71), els dóna iniciativa legislativa (art. 47.2), generalitza la fórmula organitzativa del Consell Executiu com a òrgan necessari en tots els consells, amb membres lliurement nomenats pel president, tot i

que no siguin electes (art. 63 a 66), i els faculta per exercir les funcions administratives i la gestió ordinària de les competències de la Comunitat Autònoma (art. 80).

Amb aquesta nova regulació de l'article 61, l'Estatut ha volgut subratllar que estem davant d'institucions que gaudeixen d'un elevat poder polític i que poden implementar polítiques pròpies en l'àmbit de les seves competències (art. 73), polítiques que, lògicament, poden ser diferents d'un consell a l'altre.

Sens dubte, el més cridaner d'aquesta reforma és la partició que l'Estatut fa del "poder executiu" originari de la Comunitat Autònoma entre el Govern autonòmic i els consells insulars. Així doncs, des del moment en què aquests tenen certes competències d'execució atribuïdes directament per l'Estatut (les de l'art. 70), sobre les quals ostenten fins i tot la potestat reglamentària, es pot afirmar que els consells disposen també d'una part d'aquest poder executiu originari de la Comunitat Autònoma. Idea que expressa molt bé l'article 84.2 quan diu que "Corresponen al Govern de la Comunitat Autònoma i als consells insulars la funció executiva, incloses la potestat reglamentària i la inspecció, i l'actuació de foment de les competències que els són pròpies". Per tant, la "funció executiva" (o, el que és el mateix, el poder executiu originari) de la Comunitat Autònoma es distribueix ara entre el Govern autonòmic i els consells insulars.

Tenim, doncs, avui una institució molt millorada des del punt de vista de la seva estructura legal, que té oberts davant seu reptes importants en el doble marc en què ha d'actuar, atenent-nos a la seva doble naturalesa jurídica: el d'Administració local i el d'Administració autonòmica.

Així doncs, des del vessant d'Administració local, el Consell té les competències atribuïdes per la legislació de règim local (estatal i autonòmica), que es corresponen bàsicament a les atorgades a les diputacions provincials (les de art. 36 de la Llei 7/1982, de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim Local) com aclareix l'art. 41.3 d'aquesta mateixa llei de bases. En línies generals, es tracta de la coordinació dels serveis municipals entre sí per a la prestació adequada d'aquests.

No és poc, encara que per exercir algunes d'aquestes competències els consells es troben amb certes dificultats derivades de la mateixa Llei de Bases, que, en consagrar el principi d'autonomia municipal, estableix també el de cooperació voluntària entre municipis, deixant en mans d'aquests la decisió d'integrar-se o no en les mancomunitats, consorcis o convenis propiciats per una Administració de rang superior, com pot ser la dels consells, cosa que sovint dificulta la intermunicipalització. I això no és bo, perquè si bé la intermunicipalització dels serveis no gaudeix *per se* d'una força taumatúrgica que resolgui tots els problemes (perquè també des dels consells es pot actuar deficientment), estic convençut que és una possibilitat que la legislació bàsica no sols hauria de permetre, sinó que hauria de forçar, doncs entenc que -i més encara en una illa de les dimensions que té Menorca- s'esdevé una peça

indispensable per racionalitzar els serveis, abaratir-los i fer-los més eficients per a tots els ciutadans.

Això en el vessant d'Administració local. Però penso que, en tant que Administració autonòmica, hi ha molt de camí per córrer i no hauríem de dubtar ni un moment a l'hora d'anar reduint les competències que avui ostenta el govern de la Comunitat per fer créixer de manera proporcional les dels consells insulars. ¿Per què, sense anar més lluny, no s'ha transferit encara el "règim d'aigües i aprofitaments hidràulics, canals i regadius. Aigües minerals i termals. Ordenació i concessió de recursos i aprofitaments hidràulics" (art. 30.8 EA).

Ahora, em fa l'efecte que s'hauria d'aconseguir una major lleialtat en el desenvolupament de les competència pròpies. Ho dic perquè el Consell té, per exemple, competència en l'ordenació turística des de 1996. Doncs bé, si és així, ¿per què no pot decidir els objectius de l'impost turístic? ¿Per què dels recursos de la promoció turística es bestreuen els costos de l'Agència de Turisme de les Balears i no es planteja una encomana al Consell d'aquesta agència per a determinades actuacions promocionals? El Consell té també transferida l'ordenació territorial des de 2001. ¿Per què, doncs, en les noves lleis d'urbanisme i de projectes industrials, els informes del Consell no són preceptius ni vinculants? Més encara, ¿perquè l'ordenació del territori no s'amplia a l'habitatge, tenint en compte que, per proximitat, el Consell podria dur a terme una gestió més eficient en matèria de gestió d'habitatges buits, o en tot el que fa referència als ajuts al lloguer?

Però més enllà del que acabo de dir, el Consell té la possibilitat de fer moltes coses més, ja que, en haver-se reconegut a la Comunitat autònoma competència per crear i organitzar una administració pròpia (art. 79), l'Estatut preveu que aquesta administració s'exerceixi no sols mitjançant els ens i organismes que depenen del Govern de les Illes Balears, sinó també per mitjà dels consells i dels municipis, tot establint el que la doctrina ha definit com a mecanismes d'Administració instrumental i d'Administració indirecta.

Un exemple de la dita Administració instrumental és l'ens públic "Ports de les Illes Balears" (al qual els menorquins, amb raó, no hem escatimat crítiques). Res a dir, doncs, sobre la legalitat d'aquest ens, però hauríem de recordar que l'Estatut dóna suport a la idea que l'Administració autonòmica dependent del Govern de la Comunitat s'hauria de reduir a la mínima expressió en el que fa referència a les estructures de caràcter territorial i perifèric, facilitant que les funcions que han de ser exercides en el territori de cada illa, ho siguin a través des consell insular respectiu. ¿No exigeix aquest principi que es replantegin ens com aquest pensant en com els consells poden executar les competències que avui se li han adjudicat?

I això implica també una adequada reestructuració de l'Administració Perifèrica de la pròpia Comunitat autònoma en benefici, si més no, dels consells de Menorca i

d'Eivissa, ja que aquestes institucions han estat pensades, creades i disposen avui d'una estructura suficient i d'un marc legal adequat per convertir-se en una eficaç Administració indirecta de la Comunitat. D'ací que em vegi constret a formular una pregunta: ¿Per què, encara avui, les competències que té el govern de la Comunitat autònoma en matèria d'Educació -i en molts altres camps- les exerceix a Menorca i Eivissa mitjançant delegacions que depenen directament de les conselleries i no per mitjà del consells?

Per últim, i perquè tot això que estic reivindicant no es transformi en un castell construït sobre l'arena sinó assentat en roca ferma, crec que és imprescindible repensar el sistema de finançament dels consell insulars, ja que si les institucions no estan justament dotades, qualsevol reforma es vana. Ara bé, he de reconèixer que no sóc expert en matèria de finançament, i per tant són vostès, senyores i senyors consellers, els qui han d'analitzar i decidir si l'actual Llei 3/14, de 17 de juny, del sistema de finançament definitiu dels Consells Insulars, que desplega els principis estatutaris dels articles 137 i 138 de l'Estatut d'Autonomia, estableix els mecanismes adequats, equitatius i justos per garantir l'exercici de les competències atribuïdes a aquests, i si els recursos que determina per finançar-los són o no els correctes. I tanmateix no deixaré de formular una de les moltes preguntes que es podrien fer en aquest camp, a les quals no tinc una resposta adequada: ¿Com s'han resolt les bestretes, que eren els avanços dels recursos que el govern de les illes ha rebut de l'Estat per competències que estan transferides, i s'han exercit per part d'alguns consells?

També els correspon a vostès determinar si el Reglament Orgànic del Consell Insular de Menorca, aprovat en sessió plenària de 16/12/2002, que és, per tant, anterior a l'Estatut vigent, és avui el més adequat per garantir un bon funcionament d'aquesta institució, convençut com estic que només amb una bona eina reglamentària es pot fer la bona feina de govern.

He d'acabar i no voldria fer-ho sense recordar-los a vostès, senyores i senyors consellers, que aquesta institució està cridada a ser, cada dia més, la principal institució de govern de Menorca, i això els exigeix de prendre decisions raonades, dialogades i intel·ligents, perquè el futur que estem cridats a construir no ens vindrà donat per obra dels déus sinó que l'hem de fer nosaltres amb el nostre esforç cada dia en defensa de la llibertat, de la igualtat i de la dignitat de totes les persones.

Si mirem cap enrere veurem que s'ha avançat molt en aquests quaranta anys de vida de la nostra institució, però això no ens ha de fer perdre la il·lusió ni el sentit de la utopia per seguir avançant i treballant per al progrés dels homes i de la societat.

És el que els desig a vostès, senyores i senyors consellers, i també a tots els menorquins, siguin o no prou conscients de la importància d'aquesta institució. I ho faig des d'un record emocionat a totes aquelles persones que, com a polítics o com a

ciutadans, han treballat des de 1912 fins avui perquè el Consell de Menorca fos una realitat de la qual tots ens puguem sentir orgullosos. A ells mai no els hem d'oblidar.

Així, doncs, per molts anys, senyores i senyors consellers! Per molts anys, benvolguts conciutadans!